

§. 138. *Товитъ погребява мъртавицѣтъ.*

Подиръ туй въцари са другый царь Ассирійскый, врагъ на Израилтянитѣ, който ги мжчѣше, убиваше и запретяваше да ги погребяватъ. Въ туй бѣдствие Товитъ навѣждаше братьята си, утѣшаваше сърбныты, помагаше отъ себе си на бѣднытѣ, а мъртвытѣ погребяваше. Туй като са научи царьтъ заповѣда да убижтъ Товита и да му са земе имотѣтъ. Като са научи Товитъ че го търсжтъ, скры са; тѣй са той отърва, но имотѣтъ му са разграби и не му останж друго, освѣнь Анна жена му и сынъ му Товій. (Ток. а. 16—.).

§. 139. *Товитъ са гнуси отъ кражбата.*

Товитовата сунруга съ тъканье добываше потребностите за животѣтъ имъ. Единъ день тя донѣсе въ кжщи едно ѣре. Товитъ, като го чу да врѣщи, рече на жена си: Гледай да не е крадено! дай го на стопанѣтъ му; защото е грѣхота да са хранимъ отъ крадено. — Толкози отвращеніе имаше този праведникъ къмъ лoшeвината! Но сунругата му обидена мъмри го и го нагълчава! Наскърбенъ дълбоко, Товитъ призовава съ сълзы Божіето милосърдіе да го отърве отъ теглилата и неправеднытѣ укоренія. И тѣй Богъ послушва и неговата молитва и молбата на Сарра, дщерята на Рагуила, която са укоряваше отъ бащинытѣ си слугини като мжжеубійца. (Ток. к. 1— г. 1—16.).

§. 140. *Свѣтитѣ на Товита къмъ сына му.*

Като мыслѣше Товитъ че смъртьта му приближава, повиква сына си и му дума: „Слушай, сыне